

Anormalitat democràtica

«L'estima a una democràcia és, precisament, no mirar cap a una altra banda quan hi ha elements que l'erosionen»

Convertir l'excepcionalitat en normalitat només serveix per aprofundir en els dèficits d'un Estat que, per molt que estigui constituït com a democràcia, no vol dir que sempre respongui com a tal. Un simple cop d'ull a l'actualitat d'aquests dies és suficient per constatar-ho: la imminent entrada de Pablo Hasél a la presó, els escabrosos detalls sobre la caixa B del PP amb exjutges implicats, els líders independentistes condemnats anant a dormir a la presó i a expenses de la Fiscalia o els actes de Vox sense preguntes dels periodistes i atiant la confrontació.

Si aquesta realitat és alarmant, més ho és encara que hi hagi responsables governamentals que defensin sense rubor que tenim "la normalitat pròpia d'un estat de dret que aplica les lleis a tothom per igual". Carmen Calvo Dixit. Mentrestant, Luis Bárcenas revela que el conseller de Justícia de Madrid, Enrique López, feia de mediador entre ell i el PP mentre era jutge -sí, jutge, encarregat d'impartir aquesta justícia igualitària- de l'Audiència Nacional. La independència judicial, la separació de poders, sentirem sovint a dir.

I l'emèrit s'ho escolta tot -si és que ho fa- des d'Abu Dhabi a cos de rei -mai millor dit- amb estada costejada per Patrimoni Nacional, un organisme públic que depèn, precisament, del ministeri de la Presidència que comanda Calvo. Parlant en plata, tot pagat per la butxaca dels contribuents, colpejats per la triple crisi sanitària, econòmica i social. Tot plegat, amb la incògnita de la magnitud de la fortuna opaca de Joan Carles, que no sabem si deu ser major o menor que la factura dels quasi 30 anys de finançament irregular del PP denunciats pel seu propi extresorer.

A falta d'un acarament entre Luis Bárcenas i Mariano Rajoy (<https://www.naciódigital.cat/noticia/215619/fiscalia-considera-prematur-plantejar-ara-acarament-entre-barceñas-rajoy>), **tenim un acarament entre vicepresidents** i ministres del PSOE i de Podem. Si Calvo ha sortit al rescat de la "bona salut" democràtica de l'Estat és perquè el vicepresident i líder de Podem, Pablo Iglesias, ha tornat a assenyalar que més aviat està lesionada, de la mateixa manera que la ministra Irene Montero ha recordat que a les eleccions catalanes falten els presos (<https://www.naciódigital.cat/noticia/215477/irene-montero-haurien-haver-pogut-escolir-presos-aquestes-eleccions>). Més enllà de la denúncia, des de la impotència, apunten que la Moncloa ha jugat amb el calendari dels indults i de la reforma de sedició a conveniència dels interessos del PSOE. No es tracta només de fer càlculs amb la llibertat, sinó de sotmetre la major crisi Constitucional dels darrers 40 anys al lliure albir de què convé o què no convé en unes eleccions.

I en aquestes conveniències s'emmarca aquest afany sobrevingut del PSOE de protegir la llibertat d'expressió (<https://www.naciódigital.cat/noticia/215634/moncloa-refreda-despenalitzacio-injuries-corona-cas-hasel>) arran del cas Hasél i no abans. (<https://www.naciódigital.cat/noticia/215634/moncloa-refreda-despenalitzacio-injuries-corona-cas-hasel>) Si tan important és aquesta reforma legal per blindar un dret fonamental, resulta sospitós que s'anuncii a la premsa en un missatge via Telegram un dilluns a les nou del vespre. A saber si ho ha precipitat el manifest signat per Bardem, Almodóvar, Serrat i altres 200 artistes més o que el soci de govern registrava la seva pròpia proposta i es temia que capitalitzés la defensa d'aquesta llibertat d'expressió. O potser és una barreja d'ambdues coses sumades a l'efecte 14-F.

Anar a remolc, que la pauta sigui més la reacció que la proacció, és un símptoma del nivell de convicció. Mentre es dona volada a propostes inconcretes, promeses com la derogació de la llei mordassa i de tot el paquet legislatiu minador de drets del 2015 queden en el tinter. La polèmica servirà per enverinar la pugna política en la recta final de la campanya i diumenge, en

plena votació a Catalunya, un raper entrarà a la presó. Hi haurà qui li semblin escandaloses les lletres de les seves cançons, però és que la llibertat d'expressió és també acceptar que algú pugui dir allò que tu no diries mai.

Però Calvo -i d'altres- seguiran dient que tot bé, que democràcia tota, i justícia també. Tot obviant que l'estima a una democràcia és, precisament, no mirar cap a una altra banda quan hi ha elements que l'erosionen. És aquesta actitud, imprudent, la que l'aboca a no calibrar què implica deixar anar que de "quin feixisme" (<https://www.naciodigital.cat/noticia/215454/calvo-respon-junqueras-minimitza-amenaca-feixisme-nostra-democracia-resisteix-tot>) parlen els partits d'esquerres quan som en una democràcia "que només cal apuntalar". A pocs quilòmetres, Vox, amb 52 diputats al Congrés, encén el carrer amb provocacions i desafia tant als Mossos com als periodistes. Normalitat, continuaran dient. I és aquesta negació la que fa més greu encara l'absoluta anormalitat.